

Manege Borger

Paardensportcentrum De Hondsrug Borger (1960-1980)

Home

De manege

Biografie Gien Smeenge

Paarden en pony's

In Walk of Steen Borger

Films en video's

Fotoalbum

Verhalen over de manegetijd

Actuele onderwerpen

Nieuwsbrieven

Interessante links

Contact

Frédérique Spigt

De manege van mevrouw Smeenge werd door veel bekende mensen bezocht. Door haar connecties was ze in binnen- en buitenland bekend en gaf ze demonstraties met haar groep op grote concoursen, zoals Aken en Rotterdam. De kwaliteit van de paarden, pony's en instructie was gerenommeerd. Reden voor velen om te komen rijden als ze in de buurt van Borger waren. De bekende pantomimespeler Rob van Reyn kwam regelmatig langs evenals Caroline Kaart, destijds echtgenote van Hans van Hemert die in de regio opnames maakte voor de tv-serie Bartje. Ook Hans Günther Winkler, winnaar van Euro-pese-, Wereld- en Olympische springtitels behoorde tot de kennissen van mevrouw Smeenge.

Frédérique Spigt was nog geen bekende Nederlandse artiest toen zij in Borger kwam rijden, maar haar moeder had wel een neus voor kwaliteit. Vanuit Rotterdam kwamen zij naar Borger om daar rijles te krijgen in de beste manege van Nederland.

Herinneringen van Frédérique Spigt

Ik schat dat het 1964 is geweest dat ik na jaren zeuren eindelijk paard mocht rijden. Ik weet niet precies meer hoe het gekomen is dat we naar Manege de Hondsrug gingen, maar mijn moeder wilde dat ik het goed zou leren en de manege stond zeer goed aangeschreven. Ook vertelde men dat er twee pony's, een witte en een zwarte, van Prinses Beatrix stonden. Wapje en Darky. Dat vond mijn moeder prachtig.

Ik herinner me de dag dat we naar de manege reden. We hadden geen navigatie in die tijd en mijn moeder en ik waren een beetje verdwaald. We reden op een heuse zandweg en plotseling was daar een prachtige, stoffige Amerikaanse slee. Mam vroeg de weg aan een tanig vrouwtje met lang grijs haar (in mijn herinnering) die een shaggie in haar mondhoek had. Toen deze vrouw de eigenaresse van Manege de Hondsrug bleek te zijn, zag ik dat mijn moeder een klein beetje geschrokken was, maar ik was helemaal verkocht.

Mevrouw Smeenge was uitermate streng, haar paarden waren haar alles en als je geen knokker was, kon je beter thuis blijven. Mijn eerste lessen kreeg ik op Berrie, een ietwat sukkelig en sloom paardje, goed voor beginners. Na enkele dagen was ik behoorlijk doorgereden, maar al had ik wonden aan de binnenkant van mijn knieën, ik liet me niet kennen. Ik zou mevrouw Smeenge we eens laten zien wat voor cowboy ik was. We loeerden op Het Land van Bartje, toen nog een lieflijke camping met een paar houten huisjes. Op een dag waren de meeste paarden mee met een buitenrit waardoor het er even op leek dat ik die bewuste dag geen les kon krijgen. De paarden die nog in de manege waren, waren of te groot of te wild. Mevrouw Smeenge zag mijn teleurgestelde blik en haalde haar hand over het hart. Ik mocht, omdat ik zo goed mijn best deed en naar haar overtuiging veel talent had, voor deze ene keer op een groot paard, een Anglo-Arabier, Arub. Maar wee je gebeente als iemand de deur van de binnenmanege zou open-doen, want mijn Arabier was geneigd op hol te slaan en te ontsnappen. Je voelt 'm al aan komen natuurlijk. Ik hoor nog de woedende stem met Drents dialect van mevrouw Smeenge door de intercom: "DE DEUR!, DOE DE DEUR DICHT". Weg waren we, de Arabier en ik. Keihard als een wervelwind door Borger. In volle galop stoof ik door de hoofdstraat. Ik ben blijven zitten, heb hem tot bedaren gebracht, ook al deed hij verwoede pogingen mij van zijn rug te krijgen en ik heb het paard en mijzelf heel terug gereden naar de manege. Mevrouw Smeenge sloot mij voor eeuwig in haar hart. Zij gaf mij een zilveren lepeltje met inscriptie: Manege de Hondsrug. Nog iedere ochtend staat het in mijn kopje koffie en herinnert het mij aan Borger en aan de tijd dat mijn droom werkelijkheid werd.

Frédérique Spigt (Rotterdam, 1958) krijgt landelijke bekendheid in de jaren tachtig als zangeres van 'I've got the Bullets'. Begin jaren 90 richt ze de band 'A Girl Called Johnny' op, maar gaat in 1996 op de solo-tour. In 1998 doet ze mee aan het Nationaal Songfestival en daarbij zingt ze voor het eerst in het Nederlands. Met het nummer "Mijn Hart Kan Dat Niet Aan" van Huub van der Lubbe (tekst) en Leo van de Ketterij (muziek) maakt ze grote indruk.

Frédérique Spigt kreeg interesse voor muziek door een concert van Herman Brood dat ze op haar zestiende bijwoonde. Na haar middelbare school studeerde ze aan de Rotterdamse kunstacademie van 1975 tot 1980. Zij koos voor de richting Grafisch Ontwerpen. Frédérique is tegenwoordig (2019) een veelzijdige artieste die zowel solo als samen met anderen optreedt. Op 25 oktober 2019 is ze terug in Borger met een optreden samen met Roel Spanjers: Gasoline and Matches.

o – o – o – o – o

Zoeken

© 2026 Paardensportcentrum De Hondsrug Borger

[Privacyverklaring](#)